

[Alfred Jensen.]

Det forekommer mig også, at overgangsbestemmelserne på dette område er lidt hårde. Jeg har været stillet over for betragtninger, der går ud på, at man egentlig ikke kan være bekendt, at de tjenestemænd, der har ventet at kunne gå af med fuld pension, når de var 65 år, nu skal fortsætte, til de er 67 år. Jeg mener, det er anstødeligt; andre går endda så vidt at sige, at det er juridisk uholdbart, at det er et kontraktbrud. Jeg kan ikke afgøre, om det er juridisk holdbart eller ej, men jeg kan se, at overgangsbestemmelserne er alt for hårde og ikke smidige nok. Hvis jeg læser dem rigtigt, er det faktisk kun de tjenestemænd, der er 65 år, der har mulighed for i tiden 1. april 1958-31. marts 1959 at vælge, om de vil ind under de nye bestemmelser eller blive under de gamle. Det forekommer mig, at det havde været rimeligt, at man også overlod andre tjenestemænd et sådant valg. Jeg kan godt se, at hvis man lod det gælde alle ned til 35 års alderen, kunne det medføre en stor administration; men jeg vil ikke tro, det skulle være hverken uoverkommeligt eller urimeligt, at personer, der var over 60 år, fik en sådan mulighed. Jeg henstiller, at man i udvalget overvejer også denne side af sagen.

Jeg er også faldet over den forringelse, der finder sted af enkepensionen for enker efter tjenestemænd i de lavere lønningsklasser — i de højere lønningsklasser er det jo forbedringer. Det er muligt at man kan fremføre adskillige argumenter, der taler for en sådan nedsættelse; man kan forklare, at det hovedsagelig rammer yngre enker, og hvor der er børn, er børnepensionen forbedret, men vi skal dog ikke glemme, at der findes mange enker, og det er vel også flertallet, i de ældre aldersklasser, og de får deres forhold forringet. Det er et spørgsmål, om det er rimeligt, at man når til en sådan forbedring af enkepensionen efter tjenestemænd i de højeste lønklasser og så ikke kan finde ud af en mere rimelig løsning for enker efter tjenestemænd i de lavere lønklasser. Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at adskillige enker efter tjenestemænd jo er blevet ekstra belastet efter det nye forsørgerbegreb i skattelovgivningen. Der er adskillige, der ved at blive overført til ikke-forsørgergruppen kommer til at betale

endda ikke ubetydelige beløb mere i stats- og kommuneskat. Det bør man dog tage med i betragtning. Jeg vil for at forebygge misforståelse sige, at jeg er klar over, at forringelsen ikke gælder dem, der allerede har fået pension, at det kun kommer til at gælde fremefter, men også her vil dog virkningen af det ændrede forsørgerbegreb gøre sig gældende.

Hvad civilarbejderne, værkstedsarbejderne, angår, har vi kun at skulle tage stilling til pensionsordningen, men det forekommer mig, at man også bør være opmærksom på, at den forøgede byrde i form af pensionsbidrag ikke godtgøres værkstedsarbejderne. Jeg ved meget vel, at de ikke er tjenestemænd i egentlig forstand; jeg ved også meget vel, hvad der kan siges om deres lønninger, men tjenestemænd, der har samme indkomster, er dog blevet holdt skadesløse, og så forstår jeg ikke, hvorfor man ikke kan finde frem til en sådan løsning, at civilarbejderne også bliver holdt skadesløse, hvad pensionsbidraget angår.

Jeg kan naturligvis ikke komme ind på alle de problemer, der endnu står tilbage: husleje, bolig, ekstra tillæg, men der er dog et spørgsmål, jeg gerne vil sige et par ord om; det er spørgsmålet om tjenestetiden eller det, man i daglig tale kalder for arbejdstiden. Jeg har mærket mig, at man afskaffer norm B med den 9 timers arbejdsdag, og at man vil overvise det andet til et udvalg, som skal afslutte sit arbejde senest 1. april 1961. Jeg forstår ikke, at man ikke er nået frem til en løsning allerede nu. Alt det, der har foreligget for offentligheden om arbejdet i kommissionen, er dog gået ud på, at man så at sige har trådt vande, fordi der var visse ting, man ville have klaret, inden man tog stilling til lønnings- og pensionsregler o. s. v. Men mens man har ventet på det, har der dog været klarhed over, at arbejdstidsnedsættelsen ville komme, og jeg kan ikke se, at det problem skal være så stort og indviklet, at man ikke har kunnet finde ud af, at tjenestemændene skulle have samme nedsættelse i arbejdstiden som arbejderne i det private erhvervsliv. Man har dog beskæftiget sig med arbejdstiden for adskillige kategorier og sikret dem en betydelig lavere arbejdstid end de 48 timer ugentlig, der har været gældende indtil nu, og de 45 timer ugentlig, som på et eller andet tidspunkt kommer til at træde i kraft.